

Uit het Woord der Waarheid

Gratis Bijbelstudieblad voor jong en oud

Jaargang 75 • nummer 5 • mei 2020

INHOUD

<i>In gedachten naar Golgotha (gedicht)</i>	<i>101</i>
<i>De laatste woorden van de Heere Jezus (29)</i>	<i>102</i>
<i>Het probleem van het onverhoorde gebed (6)</i>	<i>105</i>
<i>De poorten van Jeruzalem in Nehemia 3 (4)</i>	<i>108</i>
<i>De twee opstandingen (2, slot).</i>	<i>111</i>
<i>Muren bouwen voor ons huis (4)</i>	<i>117</i>
<i>Een opdracht</i>	<i>120</i>
<i>Geeft ú Gods volk te drinken?</i>	<i>122</i>
<i>God in Christus</i>	<i>123</i>
<i>Als het nodig is</i>	<i>125</i>

Wonderen in de schepping

door prof. dr. W. Gitt

Dit boekje laat iets zien van de grootheid en creativiteit van God in de schepping.

We zien schitterende wezentjes als vlinders, pelikanen en flamingo's. Ook lezen we over de kleine goudplevier en zien we de wonderen van een sneeuwvlok, regenboog en eikenblad.

De auteur, W. Gitt, is een wetenschapper en vanuit zijn vakgebied en kennis schrijft hij uitvoerig over de sterren, de planeten en het heelal. Hij laat de grootheid en macht van God zien: Wie is Hij toch en hoe kan ik als mens bij die grote God komen en vrede met Hem vinden? Hoe kan ik gelukkig worden – voor eeuwig gelukkig?

Full colour, formaat A5 (dwarsformaat)
Bestelcode: 425-5

Prijs: € 3,95

Colofon

Redactie- en administratie-adres:
Stg. Uit het Woord der Waarheid
Postbus 260, 7120 AG Aalten

Abonnementen en lectuurbestelling:
Tel. 0543 - 47 17 46
E-mail: bestel@uhwdw.nl
IBAN: NL44 INGB 00 00 92 46 08

Algemene info, redactie en doorstorting giften (vertrouwelijk):
Tel. 0543 - 47 88 43; fax 47 88 42
E-mail: info@uhwdw.nl

ISSN: 1384-735X

Giftenrekeningen:

IBAN: NL56 INGB 00 00 72 36 02
BIC: INGBNL2A* (ANBI aftrekbaar)

Voor persoonlijke behoeften:

IBAN: NL37 ABNA 04 22 21 00 48
BIC: ABNANL2A* (ANBI niet aftrekbaar)
*Voor betalingen vanuit buiten Europa de BIC vermelden s.v.p.

Websites:

- Uitgeverij: www.uhwdw.nl
- Bijbelse artikelen en MP3-lezingen: www.debijbelvoorjou.nl
- Info i.v.m. werk van de Heere in binnen- en buitenland, hulp aan armen, noodhulp e.d.: www.uhwdw-fcs.nl

Alle prijzen zijn excl. verzendkosten.

© foto omslag: AdobeStock

In gedachten naar Golgotha

Naar Golgotha's kruis gaan wij met onze geest.
Daar bent U, Heere Jezus, in lijden geweest.
Geen andere plaats waar Uw liefde zo blijkt!
U werd arm, maar hebt door Uw dood ons verrijkt.

Op Golgotha's kruis werd U voor ons een vloek,
o Lam Dat voor God onze zondenschuld droeg,
o Lam Dat geslacht werd, Dat leed en Dat stierf
en Dat door Zijn zoenbloed voor God ons verwierf.

Op Golgotha was het dat Uzelf Zich bood
als aangenaam brandoffer tot in de dood.
Tot in alle eeuwigheid welriekend, rein
zal 't offer van Golgotha voor Gods hart zijn.

Traian Dorz (1914-1989)

De laatste woorden van de Heere Jezus (29)

Een beschouwing bij Johannes 13 - 17

Johannes 17

Christus verheerlijkt in de heiligen (Joh. 17:6-21, vervolg)

Vers 12-14. Tussen het tweede en het derde verzoek mogen we horen hoe de Heere tegenover de Vader de redenen voor Zijn voorbede noemt. In de tijd dat Hij in de wereld was, had Hij Zijn discipelen in de Naam van de Vader bewaard en hen voor alle macht van de vijand beschermd. Nu, omdat de Heere op het punt staat om naar de Vader te gaan, staat Hij ons toe Zijn woorden te horen opdat wij zullen weten dat Zijn bescherming niet ophoudt, ook al verandert ze in de wijze waarop. Voordat Hij naar de Vader gaat, wil Hij ons laten weten dat wij aan de liefdevolle zorg van de Vader zijn aanbevolen. (Dat leidt ertoe dat de vreugde van Christus in de discipelen eindigt.) Zoals de Heere onder het volledige genot van de liefde van de Vader veranderd is, zo wil Hij dat ook wij in de vreugde van de zekerheid zouden wandelen, te weten dat we onder de zorg van de Vader staan, Die van ons houdt met dezelfde eeuwige onveranderlijke liefde die Hij ook voor de Zoon heeft.

Bovendien heeft de Heere Jezus aan Zijn discipelen het woord van de Vader gegeven. Het 'woord' van de Vader is de openbaring van de eeuwige raadsbesluiten van de Vader. **Wanneer wij ons in deze raadsbesluiten verdiepen, drinken wij uit de stroom van Zijn welbehagen** – een stroom die in zijn loop steeds breder wordt en ons door de tijd van het duizendjarige Rijk naar de oceaan van de eeuwigheid draagt. Dientengevolge moesten de discipelen, net als de Zoon, verheugd zijn te weten dat ze niet alleen onder Gods beschermende liefde leven, maar dat ze ook de zegen zouden leren kennen van Degene Die die liefde voor hen bestemd had.

Bovendien, als ze zich verheugden dat de Zoon deelhad aan de Vader, zouden ze ook deelhebben in Zijn lot in relatie tot de wereld met Hem. De wereld haatte Christus omdat Hij niet van hen was. Er was niets gemeenschappelijks tussen Christus en de wereld. Hij was hier slechts een Vreemdeling, bewogen door motieven en geleid door bedoelingen die de wereld totaal vreemd waren. Wanneer Hij verkeerd begrepen en gehaat werd, zullen ook wij als wij Zijn weg volgen, door de wereld gehaat worden.

Zo worden de discipelen op zeer gezegende manier voor de Vader geplaatst in dezelfde positie als die de Zoon als Mens op aarde voor de Vader ingenomen had. De Naam van de Vader is hun geopenbaard; het woord van de Vader is hun geopenbaard; het woord van de Vader is hun gegeven; *ze zijn zeker van de zorg van de Vader; de vreugde van Christus is hun vreugde; de smaad van Christus en Zijn vreemdelingschap zijn hun deel in deze wereld.*

Vers 15 en 16. De Heere gaat nu verder met Zijn verzoeken. Bij de eerste twee verzoeken ging het om dingen waarin de Heere Zijn discipelen bewaard wenst te zien – heiligheid en eenheid. De beide laatste verzoeken houden meer verband met dingen waarvoor Hij hen bewaard wil weten. Zo bidt de Heere of de discipelen bewaard mogen worden voor het kwaad in de wereld. Hij bidt niet of ze eruit weggenomen zouden worden – de tijd daarvoor was nog niet gekomen, want Hij had werk voor hen te doen in de wereld. Omdat de wereld echter kwaad is, blijft ze een steeds aanwezig gevaar voor de Zijnen; daarom bidt Hij: ‘Bewaart U hen voor de boze’.

Vers 17. Scheiding van het werkelijke kwaad is niet genoeg, daarom bidt de Heere ook voor onze heiliging. De bijzondere betekenis van de heiliging is niet eenvoudigweg afzondering van het kwade maar veeleer toewijding en bruikbaarheid voor God. De heiliging waar de Heere om bidt, is niet de absolute heiliging die door Zijn dood waarborgd is, zoals ze ons in de brief aan de Hebreeën getoond wordt,

waar we lezen: ‘Door die wil zijn wij geheiligd door middel van de offerande van het lichaam van Jezus Christus, eens voor altijd’ (Hebr. 10:10). In het gebed gaat het om de praktische heiliging, waardoor alles van ons blootgelegd wordt wat in onze gedachten, gewoonten en praktisch handelen niet past bij God, opdat wij ‘geheiligd, bruikbaar voor de Meester’ zullen zijn (2 Tim. 2:21).

Uit de woorden van de Heere vernemen wij dat er twee mogelijkheden zijn waardoor deze praktische heiliging bewerkt kan worden. Ten eerste kan dit bewerkt worden door de waarheid. De Heere spreekt over de waarheid als over ‘Uw woord’, dat is het woord van de Vader. De hele Schrift is inderdaad het Woord van God, maar bij het woord van de Vader gaat het vermoedelijk meer om het Nieuwe Testament, dat de Naam van de Vader, Zijn gedachten en Zijn raadsbesluit openbaart.

Wees heilig,
want Ik ben heilig!

1 Petrus 1:15,16

Elke uitleg van de Naam van God vereist een geschikte afscheiding van de wereld en toewijding aan God. God zei tegen Abraham: ‘Ik ben God, de Almachtige! Wandel voor Mijn aangezicht en wees oprecht’ (Gen. 17:1). God open-

baarde Zich aan het volk Israël als Jehova en God zag erop toe dat de wegen van Israël bij Zijn Naam pasten. Ze moesten ‘deze heerlijke en ontzagwekkende Naam’ vrezen (Deut. 28:58). Hoeveel te meer zou er bij ons dan niet een heiliging moeten zijn die bij de volledige openbaring van God als Vader past.

Vers 18. Deze afzondering van het kwaad en de heiliging voor God gebeuren met het oog op de dienst van de discipelen – opdat ze moreel in staat zouden zijn hun opdracht te vervullen. Dat kunnen wij opmaken uit de woorden van de Heere die nu volgen: ‘Zoals U Mij gezonden hebt in de wereld, zo heb ook Ik hen in de wereld ge-

zonden'. De Heere heeft de discipelen al in Zijn plaats voor de Vader gezien; nu ziet Hij hen ook op Zijn plek voor de wereld.

Vers 19. Nu horen wij dat er nog een tweede weg is waardoor de Heere onze praktische heiliging bereikt. Vers 17 heeft ons bericht over de heiligende werking van de waarheid. Hier spreekt de Heere erover Zichzelf te heiligen opdat wij door de waarheid geheiligd worden. De Heere zondert Zich af in de heerlijkheid, om een Persoon voor ons te worden Die Zich onze harten buiten deze tegenwoordige wereld aantrekt. Wij hebben niet alleen de waarheid om ons verstand te verlichten, ons geweten te onderzoeken en ons op de weg te bemoedigen, maar wij hebben in Christus in de heerlijkheid een levende Persoon, Die met macht op onze harten inwerkt. Aangetrokken door Zijn uitmuntende eigenschappen en in het bezit van Zijn liefde vinden we onszelf steeds meer geheiligd door de waarheid die zich zo levendig in Hem laat zien.

**Zijn liefde wil
u heiligen!**

(Wordt vervolgd).

Hamilton Smith

Het probleem van het onverhoorde gebed (6)

Toen de Heere bij het graf van Lazarus kwam en de steen moest worden weggerold, zei Martha: 'Heere, hij riekt al, want hij is [daar] vier dagen' (Joh. 11:39). Hij was al tot ontbinding overgegaan. De Heere Jezus is de Opstanding en het Leven. Hij had al eens een meisje van twaalf jaar uit de dood opgewekt en ook een jongeling. Dat meisje

was nog maar net gestorven (Luk. 8). De jongeling werd al naar het graf gebracht. De Heere raakte de baar aan met de woorden: 'Jongeling, Ik zeg u, sta op' (Luk. 7:14). Maar hier gaat het om een volwassen man die al vier dagen in het graf was. Ja en dan komt de Heere Jezus bij het graf en Hij roept met luide stem: 'Lazarus, kom naar buiten! En de gestorvene kwam naar buiten, aan handen en voeten gebonden met grafdoeken'.

Nu een vraag: waarom riep de Heere Jezus: 'Lazarus, kom naar buiten'? Waarom riep Hij hem bij zijn naam? Hier is het antwoord: eenmaal, wie weet hoe spoedig, zal de Heere roepen: 'Kom naar buiten' en dan staan alle doden 'in Christus' op. Zo machtig is Hij. Nu moest alleen Lazarus worden opgewekt. Daarom zei Hij: 'Lazarus, kom naar buiten'. Daar zien we een glimp van de almacht van de Zoon van God. **Zo'n machtige Heiland is onze Heiland en Heere.** Maar hier alleen Lazarus.

U voelt wel waarom de Heere Jezus niet gelijk heeft gezegd, zoals Hij zo vaak deed: 'Ga maar naar huis, hij is beter'. Het wonder is nu oneindig veel groter. De heerlijkheid, de majesteit van de Zoon van God heeft hier geschitterd. Als dat niet was gebeurd, hadden ze de grootheid van de Heere Jezus nooit zó gezien en wij ook niet.

In het Evangelie naar Mattheüs, hoofdstuk 26:39, is de Heere Jezus in Gethsémané in gebed. 'En Hij ging een weinig verder en viel op Zijn aangezicht, bad en zei: Mijn Vader, als het mogelijk is, laat deze drinkbeker Mij voorbijgaan; maar niet zoals Ik wil, maar zoals U wilt'. Vers 42: 'Opnieuw, voor de tweede keer ging Hij heen en bad, en zei: Mijn Vader, als deze Mij niet voorbij kan gaan, tenzij Ik hem drink, Uw wil geschiede'. Dit is een bewijs dat de Vader al 'nee' had gezegd. Op het eerste gebed had de Vader al 'nee' geantwoord. Daarom nu: 'Mijn Vader, als deze Mij niet voorbij kan gaan, tenzij Ik hem drink, Uw wil geschiede'. De Heere Jezus heeft driemaal gebeden, maar erbij gezegd: 'Uw wil geschiede'.

Dat is ook een les voor ons. Als wij geen zekerheid hebben dat het een gebed naar Gods wil is, dan moeten we bidden: 'Uw wil geschiede'. Maar stelt u het zich eens voor: de Heere Jezus is de geliefde Zoon van de almachtige God. Wat moet het voor de Vader zijn geweest, dat Hij daar neerboog in het stof, dat Zijn zweet werd als grote bloeddruppels. Dat was in de nacht voordat Hij ging sterven. Dat was geen lijden om onze zonden, maar Hij zag wat Hij zou moeten lijden in die drie uren van duisternis. Dat vervulde Hem met afschuw. Hij was God en wist alles wat over Hem zou komen, maar deze gevoelens had Hij als Mens in Zijn reine ziel. Hij, de Mens Christus Jezus, zei: 'Vader als het mogelijk is, laat deze drinkbeker Mij voorbijgaan'.

Maar als de Heere Jezus niet zou zijn gestorven, zou de hemel leeg gebleven zijn, het Vaderhuis zou niet gevuld worden. Dan zouden wij voor eeuwig in de hel geweest zijn. Zijn gebed werd niet verhoord. De Vader zei: 'Nee, Mijn Zoon, het is onmogelijk!' Daarna hing Hij aan het kruis en riep Hij en kreeg Hij geen antwoord. Tijdens die uren van duisternis riep Hij: 'Mijn God, Mijn God, waarom hebt U Mij verlaten?' Duisternis. Geen antwoord. In de dood ging Hij. Dat was bij de Heere Jezus Christus het ontroerende van Zijn lijden. [Hij, de Vlekkeloze, de Volmaakte. Hij kreeg geen antwoord.](#)

Niet verhoord! Een onverhoord gebed! Maar wat is het wonderlijke? Dat door Zijn lijden en sterven ontelbaar velen voor eeuwig in de heerlijkheid zullen zijn. Zo zien we dat het alleen maar oneindig veel mooier wordt, als God een gebed niet verhoort. In Psalm 22, toen de Heere uitriep: 'Mijn God, Mijn God, waarom hebt U Mij verlaten', staat midden in de Psalm: 'U hebt Mij verhoord' (vs. 22). 'Verlos Mij uit de muil van de leeuw en van de horens van de wilde ossen', van de macht van de duivel; 'U hebt Mij verhoord'. Heeft God Hem dan toch verhoord? Ja. Wanneer heeft God Hem verhoord? Toen Hij hing op het kruis? Nee, dat niet, maar op de eerste dag van de week. De morgen van de opstanding, dat was het antwoord van God.

Wat volgt er dan? 'Ik zal Uw Naam Mijn broeders vertellen, in het midden van de Gemeente zal Ik U loven'. De Heere Jezus heeft een Gemeente: alle ware Christenen, alle ware gelovigen vanaf de Pinksterdag, die al gestorven zijn en die nu nog op aarde leven. Tot welke kerk of groep ze behoren, is niet de hoofdzaak. Het gaat om de kinderen van God. Die zijn gered en dat zijn Zijn broeders, broeders van de Heere Jezus. Dat zegt Hij Zelf. Wij noemen Hem niet onze broeder, maar Hij schaamt Zich niet om ons Zijn broeders te noemen. Hoe komt dat? Dit komt doordat God Zijn gebed niet verhoord heeft. **Dat is een heilsgheime, daar zullen we in de eeuwigheid meer van begrijpen. Dat kunnen we nu niet doorgronden.**

(Wordt vervolgd).

De poorten van Jeruzalem in Nehemia 3 (4)

De dichtgemetselde Gouden Poort (Golden Gate) van Jeruzalem
© pixabay

2. De Vispoort

Als tweede poort in de muur van Jeruzalem wordt de Vispoort genoemd (Neh. 3:3). Deze werd door de zonen van Senaä ('gehaat' of misschien 'doornstruik') weer opgebouwd. Die poort was helemaal verwoest. Waarschijnlijk gaat het bij Senaä niet om een persoon, maar om

een plaats die al in de lijst van de teruggekeerden in Ezra 2:35 (verg. Neh. 7:38) als laatste na Jericho genoemd wordt¹. Hierin staan de grote aantallen van teruggekeerden opgetekend (bij Ezra: 3630, bij Nehemia: 3930 mannen). Van de nakomelingen van deze groep meldden de ‘zonen van Senaä’ zich, die de Vispoort bouwden.

‘En Hij zei tegen hen: Kom achter Mij, en Ik zal u vissers van mensen maken’ (Matth. 4:19).

Vermoedelijk bevond de Vispoort zich in de noordwestmuur, in de buurt van de huidige Damaskuspoort. De poort wordt nog een keer zowel in hoofdstuk 12:39 als in 2 Kronieken 33:14 en Zefanja 1:10 genoemd. Zijn exemplarische en geestelijke betekenis wordt door de woorden van de Heere Jezus duidelijk: ‘Kom achter Mij aan, en Ik zal u vissers van mensen maken’ (Matth. 4:19; Mark. 1:17; verg. Luk 5:10). Met deze oproep riep Hij aan het meer van Gennesaret Zijn eerste discipelen, die van beroep vissers waren. Ook in een gelijkenis over het Koninkrijk der hemelen gebruikt de Heere Jezus het beeld van vissers. ‘Het Koninkrijk der hemelen is ook gelijk aan een net dat in de zee geworpen werd en allerlei soorten vissen samenbracht; en toen het vol geworden was, trokken zij het op de oever, en zij zetten zich neer en verzamelden de goede vissen in de vaten, maar de slechte wierpen zij weg’ (Matth. 13:47-48). Het uitwerpen van de netten is een beeld van de verkondiging van het evangelie. Verloren mensen worden daardoor voor de Heere gewonnen. Belangrijk is hier de vermelding van het onderscheid tussen goed en slecht. Terwijl de Schaapspoort voor de verlossing van verlorenen en de zegening van de verlostten door de genade van God staat, zien we in de Vispoort de verantwoordelijkheid van de verlostten om het evangelie te verkondigen.

**Vispoort spreekt van
Verantwoordelijkheid voor Verlostten
om het evangelie te
Verkondigen.**

¹ De kerkvaders Eusebius en Hieronymus noemen een plaats ten noorden van Jericho, namelijk Magdalsenna (‘toren van Senaä’).

‘En Jezus zei tot hen: Kom achter Mij en Ik zal maken dat u vissers van mensen wordt. En terstond verlieten zij hun netten en volgden Hem’ (Mark. 1:17-18).

De vissen die het volk Israël mocht eten, moesten schubben en vinnen hebben (Lev. 11:9). Schubben beschermen tegen aanvallen en verwondingen en vinnen bieden vissen de mogelijkheid om zich op eigen kracht voort te bewegen; ze kunnen daardoor zelfs tegen de stroom in zwemmen. Dit zijn ook wel de belangrijkste criteria op basis waarvan in de gelijkenis de gevangen vissen gesorteerd werden. **Er is een grote verantwoordelijkheid bij de verkondiging van het evangelie.** Ten eerste moet het evangelie in overeenstemming met de Bijbel gebracht worden en ten tweede moet daarna onderzocht worden of er werkelijk een bekering plaatsgevonden heeft. Dat zijn opdrachten die met de Vispoort in verband staan.

Hier hebben we de tweede basisregel, die in de stad Gods, de vergadering, geldig is en geldig moet zijn. De verkondiging van het evangelie is een van de belangrijkste bezigheden van de Christenen. Het is weliswaar niet de taak van de vergadering als zodanig, want de vergadering verkondigt noch onderwijst het evangelie. Daarvoor heeft de verheerlijkte Heere individuele gelovigen gaven gegeven, waartoe ook de evangelist behoort (Ef. 4:11; verg. Hand. 21:8; 2 Tim. 4:5).

‘En Jezus zei tot Simon: Vrees niet, van nu aan zult u mensen vangen’ (Luk. 5:10).

De Schaapspoort en de Vispoort zijn de enige poorten die ‘gebouwd’ moesten worden. Ze waren volledig verwoest. Andere poorten hoefden daarentegen alleen maar ‘hersteld’ te worden (zie vers 6,13-15,28). Anders dan de Schaapspoort werd de Vispoort echter met balken versterkt en ook van sluitbalken en grendels voorzien. Zo konden de beide deuren niet alleen geopend worden, maar ’s nachts en in geval van nood goed afgesloten worden, zodat er geen indringer binnen kon komen.

Alleen omdat de Schaapspoort verbrand was, kon het grote naam-Christendom ontstaan. Al eeuwenlang worden zuigelingen door de doop tot Christenen gemaakt, die later nergens in geloven. Zij kennen de Heere Jezus Christus niet als hun Verlosser. Om deze reden is ook de Vispoort verbrand. Waarom moet aan mensen, die immers door de kinderdoop blijkbaar al wedergeboren zijn, nog het evangelie verkondigd worden? Zij zijn immers al leden van de ‘kerk’!

De Vispoort staat voor de tweede belangrijke grondregel die de stad van God moet kenmerken: de ijverige en juiste verkondiging van het evangelie. Laten we die niet uit het oog verliezen.

(Wordt vervolgd).

Arend Remmers

De twee opstandingen (2, slot)

Handelingen 24

Gebruikt de apostel altijd dit onderscheidende woord (*èk*) wanneer hij over de opstanding spreekt? Niet altijd. Kijk bijvoorbeeld naar vers 15 van Handelingen 24: ‘... en hoop op God heb – welke [hoop] zij ook zelf verwachten – dat er een opstanding zal zijn zowel van rechtvaardigen als van onrechtvaardigen’. Hier vinden we geen enkel woord dat het Christelijke of hemelse aspect van het onderwerp aangeeft, vanwege de eenvoudig reden dat de apostel hier spreekt tegen degenen die onmogelijk in staat waren iets te begrijpen van de ware Christelijke hoop, nog veel minder zelfs dan de discipelen in Markus 9.

Hoe kon hij ooit zijn hart uitstorten in de aanwezigheid van mannen zoals Tertullus, Ananias en Felix? Hoe zou hij tot hen kunnen spreken over zijn eigen specifieke en innig gekoesterde hoop? Nee, hij kon hier slechts spreken over de grote algemene waarheid van de opstanding, die bekend was aan alle orthodoxe Joden. Als hij

gesproken had over een ‘opstanding van tussen de doden uit’, had hij er niet aan toe kunnen voegen: ‘welke hoop zij ook zelf verwachten’, want zij verwachtten zoiets helemaal niet.

Maar wat een contrast tussen *Handelingen 24*, waar deze geliefde dienstknecht van God zichzelf verdedigt tegenover zijn aanklagers, en *Filippi 3*, waarin hij zijn hart openlegt voor zijn geliefde broeders. Tegen zijn broeders kan hij over de ware Christelijke hoop spreken in het volle licht dat de heerlijkheid van Christus erover laat schijnen. Hij kan uiting geven aan de diepste gedachten, gevoelens en verlangens van zijn hart, dat zo oprecht klopt voor de opstanding van het leven, waarin hij de vervulling zal ervaren als hij opstaat in de gelijkernis van zijn gezegende Heere.

Opnieuw Johannes 5: een uur

Maar we moeten nog even terugkeren naar Johannes 5. Dat gedeelte stelt sommige lezers misschien voor een moeilijkheid om de waarheid van de Christelijke hoop te begrijpen, omdat onze Heere gebruikmaakt van het woord ‘uur’ wanneer Hij spreekt over de twee groepen. ‘Hoe’, zo wordt wel geargumenteed, ‘kan er duizend jaar liggen tussen de twee opstandingen, wanneer onze Heere ons uitdrukkelijk zegt dat alles zal gebeuren binnen een uur?’

Op deze vraag hebben we een tweeledig antwoord. Ten eerste gebruikt de Heere datzelfde woord ‘uur’ ook in vers 25, waar Hij spreekt over het grote en heerlijke werk van het opwekken van dode zielen. ‘Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u: er komt een uur en het is er, dat de doden de stem van de Zoon van God zullen horen en zij die deze gehoord hebben, zullen leven’.

Hier gaat het om een werk dat nu al ongeveer twintig eeuwen voortduurt. Al die tijd die hier een ‘uur’ genoemd wordt, is de stem gehoord van Jezus, de Zoon van God, Die kostbare zielen uit de dood

tot het leven heeft geroepen. Als onze Heere in dezelfde toespraak het woord 'uur' gebruikt wanneer Hij het heeft over een periode die zich al over een periode van ongeveer twintig eeuwen heeft uitgestrekt, welke moeilijkheid kan er dan in liggen om het woord toe te passen op een periode van duizend jaar? Geen enkele.

Maar zelfs als er toch een kleine moeilijkheid zou overblijven, wordt daar grondig mee afgerekend door het directe getuigenis van de Heilige Geest in Openbaring 20, waar we lezen: 'De overige doden werden niet levend, voordat de duizend jaren voleindigd waren. Dit is de eerste opstanding. Welgelukzalig en heilig is hij die aan de eerste opstanding deel heeft. Over hen heeft de tweede dood geen macht, maar zij zullen priesters zijn van God en van Christus en zij zullen met Hem heersen, de duizend jaren' (vs. 5-6).

Wie hoort bij welke opstanding?

Dit lost het vraagstuk eens en voor altijd op voor iedereen die bereid is zich alleen door de Heilige Geest te laten onderwijzen, zoals iedere gelovige dat hoort te doen. Er zullen twee opstandingen zijn, de eerste en de tweede, en er ligt een periode van duizend jaar tussen die twee.

- Tot de eerste opstanding behoren: alle oudtestamentische gelovigen, naar wie in Hebrëeën 12 verwezen wordt met de uitdrukking 'de geesten van de tot voleinding gekomen rechtvaardigen' (vs. 23),
- vervolgens de 'Gemeente van de eerstgeborenen'
- en ten slotte degenen die ter dood gebracht zijn in 'de grote verdrukking' en in de gehele periode tussen de opname van de gelovigen en de verschijning van Christus in oordeel over het beest en zijn legers in Openbaring 19.

Tot de laatste opstanding behoren alle mensen die in hun zonden gestorven zijn, vanaf de tijd van Kaïn, in Genesis 4, tot aan de laatste afvallige uit de duizendjarige heerlijkheid, in Openbaring 20. Hoe reëel

is dit! Hoe serieus moeten we dit nemen! Als onze Heere vannacht zou komen, wat een schouwspel zou er dan op al onze kerkhoven en begraafplaatsen te zien zijn. Welke tong, welke pen kan beschrijven, welk hart kan zich voorstellen wat er op dat moment werkelijk gaat gebeuren? Er zijn duizenden graven waarin het stof van de doden in Christus vermengd is met het stof van de doden zonder Christus. In menig familiegraf kan het stof van beiden gevonden worden. En wanneer de stem van de aartsengel gehoord wordt, zullen alle overleden heiligen verrijzen uit het graf, waarbij ze degenen die in hun zonden gestorven zijn, achterlaten. Die zullen nog duizend jaar in de duisternis en stilte van het graf blijven.

Dit is het directe en eenvoudige getuigenis van het Woord van God. Het is waar: dit geeft geen uitsluitel over alle bijzondere details. Het geeft geen voedsel aan morbide verbeelding of nutteloze nieuwsgierigheid. Maar het presenteert het ernstige en belangrijke feit van een eerste en een tweede opstanding, een opstanding van het leven en eeuwigdurende heerlijkheid en een opstanding van het oordeel en eeuwigdurende ellende.

Geen algemene opstanding van allen

We vinden in de Bijbel niet iets als een algemene opstanding, een gemeenschappelijk opstaan van alle mensen op hetzelfde moment. We moeten die gedachte helemaal loslaten, net als veel andere ideeën die we hebben aangenomen. Dat zijn ideeën waarin we van jongs af aan zijn opgevoed en die zijn meegegroeid terwijl wij groeiden en sterker werden toen onze kracht toenam, totdat ze helemaal onderdeel

**De Heere haalt eerst de Zijnen op, degenen
voor wie Hij Zijn leven gegeven heeft.**

zijn gaan uitmaken van ons mentale, morele en godsdienstige gestel. Het afscheid nemen ervan voelt daardoor aan alsof we innerlijk verscheurd worden.

Toch moeten wij dat loslaten, als wij tenminste werkelijk willen groeien in de kennis van de Goddelijke openbaring. Er is geen grotere belemmering voor het leren kennen van de gedachten van God dan dat onze geest gevuld is met onze eigen gedachten of de gedachten van

... gelukkig en heilig is hij die deelheeft aan de eerste opstanding.

mensen. En wat dit onderwerp betreft waren wij bijna allemaal ooit van mening dat alle mensen tegelijkertijd zullen opstaan, zowel gelovigen als ongelovigen, en dat iedereen tegelijk geoordeeld zal worden. Maar wanneer wij ons als een onbevungen kind tot de Bijbel wenden, kan er niets eenvoudiger, niets duidelijker, niets explicieter zijn dan wat deze leert hierover. Openbaring 20:5 leert ons dat er een periode van duizend jaar zal zijn tussen de opstanding van de heiligen en de opstanding van de goddelozen.

Geen opstanding van geesten of principes

Het heeft geen zin om te spreken over een opstanding van geesten. Dat zou absurd zijn, want aangezien geesten niet kunnen sterven, kunnen ze ook niet worden opgewekt uit de dood. Net zo absurd is het om te spreken over een opstanding van principes. We vinden niets daarover in de Bijbel.

De taal is zo duidelijk als maar kan: 'De overige doden werden niet levend, voordat de duizend jaren voleindigd waren. Dit is de eerste opstanding'. Waarom zou iemand het duidelijke gezag van zo'n gedeelte aan de kant willen schuiven? Waarom zouden we ons er niet aan onderwerpen? Waarom zouden we ons niet onmiddellijk ont-

doen van al onze oude en gekoesterde ideeën en met bescheidenheid ‘het ingeplante Woord’ aanvaarden (Jak. 1:21)? Het is duidelijk dat als de Bijbel spreekt over een eerste opstanding, daaruit moet volgen dat niet alle mensen tegelijkertijd opstaan. Waarom zou er gezegd worden: ‘Welgelukzalig en heilig is hij die aan de eerste opstanding deel heeft’, als iedereen op hetzelfde moment zal opstaan?

Het lijkt ons onmogelijk om onbevooroordeeld het Nieuwe Testament te bestuderen en dan toch vast te houden aan de theorie van een algemene opstanding. Het is in overeenstemming met de heerlijkheid van Christus, het Hoofd, dat Zijn leden een speciale opstanding zullen meemaken, een opstanding zoals die van Hemzelf, een opstanding van tussen de doden uit. En zo zal dat ook gebeuren.

Een verborgenheid

‘Zie, ik zeg u een verborgenheid. Wij zullen niet allen ontslapen, maar wij zullen allen veranderd worden, in een ondeelbaar ogenblik, bij de laatste bazuin; want de bazuin zal klinken, en de doden zullen onvergankelijk worden opgewekt en wij zullen veranderd worden.

Want dit vergankelijke moet onvergankelijkheid aandoen en dit sterfelijke onsterfelijke aandoen. En wanneer dit vergankelijke onvergankelijkheid zal aangedaan hebben, en dit sterfelijke onsterfelijke zal aangedaan hebben, dan zal het woord vervuld worden dat geschreven staat: ‘De dood is verslonden tot overwinning’. ‘Waar is, o dood, uw prikkel? Waar o dood, uw overwinning?’ De prikkel van de dood is de zonde; en de kracht van de zonde is de wet.

Maar God zij dank, Die ons de overwinning geeft door onze Heere Jezus Christus! Daarom, mijn geliefde broeders, wees standvastig, onbeweeglijk, altijd overvloedig in het werk van de Heere, daar u weet, dat uw arbeid niet vergeefs is in de Heere’ (1 Kor. 15:51-58).

C.H. Mackintosh

Muren bouwen voor ons huis (4)

De muur van grondbeginselen of oprechtheid

Nehemia 3:29: 'Daarachter verrichtte Zadok, de zoon van Immer, herstelwerk, tegenover zijn huis'.

Zadok betekent 'gerechtigheid' of 'oprechtheid'. Immer betekent 'spraakzaam'. Deze twee namen samen laten ons zien dat het nodig is om oprecht te zijn in ons gezin. Spurgeons definitie van oprechtheid luidde als volgt: oprechtheid is wat je doet als niemand naar je kijkt.

De Schrift laat ons het volgende zien over oprechtheid:

Spreuken 6:16-19: 'Deze zes haat de HEERE, ja, zeven zijn een gruwel voor Zijn ziel: hoogmoedige ogen, een valse tong en handen die onschuldig bloed vergieten, een hart dat zondige plannen smeedt, voeten die zich haasten om naar het kwade te rennen, een valse getuige die leugens blaast, en die tussen broeders twisten teweegbrengt'.

Overdenk dan ook het volgende vers: *Spreuken 26:28: 'Een valse tong haat hen die hij kwetst, en een gladde mond brengt verderf'.*

Spreuken 10:19: 'In de veelheid van woorden ontbreekt de overtreding niet, maar wie zijn lippen inhoudt, is verstandig'.

Jakobus 3:6: 'Ook de tong is een vuur, de wereld van ongerechtigheid. Onder onze leden is het de tong, die het hele lichaam bevekt en de loop van de natuur in brand zet en in vlam gezet wordt door de hel'.

Een man zonder oprechtheid zal voor de Heere staan, als ook voor zijn familie en voor anderen, als iemand zonder ruggengraat. Zonder oprechtheid zijn we geen getuigenis, want niemand zal iets kunnen geloven van wat we zeggen. Er zal dan aan ons niets toevertrouwd kunnen wor-

den, niemand zal van ons kunnen verwachten dat wij iets zullen bereiken. Oprechtheid heeft een directe invloed op onze verbindingen. Alles wat we doen, elke dag in ons leven, alles wat we zeggen, is het planten van een zaad. Elk zaad dat we planten, zal vrucht dragen, sommige goede en andere slechte vruchten. Soms kan het jaren duren voordat de vrucht gezien wordt, maar het moment zal komen. Als wij niet leven zoals God het bedoeld heeft voor ons leven, dan moeten we weten dat we op een dag een veld zien met allerlei onkruid, terwijl wij onszelf en anderen voortdurend hebben voorgehouden dat wij bezig waren met het planten van koren.

Terwijl wij aan ons dagelijkse leven denken, laten we dan eens het voorbeeld nemen dat we in een enorme haast proberen de deur uit te gaan naar de samenkomst. Misschien spreken we midden in dit proces op een onaangename manier tegen onze familieleden, maar als we dan bij de samenkomst aankomen, zijn we opeens heel vriendelijk. Waarom waren we te laat in de eerste plaats? Wat voor boodschap geven we aan ons gezin? Dat we meer geven om ons imago dan om ons gezin? Dat we niet genoeg om ons gezin geven om een consistente boodschap uit te dragen over hoe wij ons behoren te gedragen? Is dat de boodschap die we willen doorgeven?

Laten wij onszelf niets wijsmaken, zij zien wat er gebeurt en worden er innerlijk door verwond. Dit zijn geen daden die horen bij een man van oprechtheid. Als wij onszelf in zo'n positie bevinden, dan is het tijd om te stoppen, om naar de troon van de genade te gaan en vervolgens naar ons gezin om belijdenis te doen. Zij zullen waarschijnlijk vergeven, maar soms blijft de herinnering hangen. Wij hebben oprechtheid nodig in ons eigen leven, voordat we dat kunnen tonen en kunnen leren aan anderen.

De naam Immer betekent 'spraakzaam'. In elk hoofdstuk van Jakobus wordt er naar de tong verwezen. Dat moet ons iets te zeggen hebben. Iets anders wat wij moeten opmerken, is dat wij twee oren hebben,

maar slechts één tong. Ook dat zal ons iets moeten zeggen. Het boek Jakobus zegt ons dat we snel moeten zijn om te horen, traag om te spreken, traag tot toorn (Jak. 1:19). Vaak is het zo dat wij in ons gezin snel zijn om te spreken, snel boos worden en traag horen.

Als wij de muur van oprechtheid bouwen voor ons gezin, zullen we op een juiste wijze met elkaar communiceren. Laat ons spreken in genade, met zout besprengd, niet zoals schuurpapier dat zo ruw is dat het de ander verwondt.

Laat ons spreken met elkaar aangenaam zijn en laten we goede luisteraars zijn. Luister naar je vrouw, spreek met haar. Vrouwen waarderen het als wij tijd met hen doorbren-

gen om met hen te communiceren. Probeer om meer dan vier woorden met haar te wisselen als je thuiskomt; zij zal dat zeker waarderen. Bouw een muur van oprechtheid voor je huisgezin; je vrouw zal het zien en begrijpen, de kinderen eveneens. Wij moeten aan ons leven als gelovige toegewijd zijn en onthouden dat alles wat we doen, betekenis heeft.

Laten we naar
elkaar leren luisteren!

Is er eerlijkheid, oprechtheid en vertrouwen in ons gezin? Laten we dit eerst in onszelf hebben voor de Heere, dan zal het resultaat zijn dat we ook in die positie zijn dat we ons gezin kunnen versterken met oprechtheid en daarvan kunnen genieten met elkaar!

Daniel nam zich voor in zijn hart om niet verontreinigd te worden met het vlees van de koning. Jozua zei het als volgt: *'kies voor u heden wie u zult dienen ... Maar wat mij en mijn huis betreft, wij zullen de HEERE dienen!'* De HEERE schreef dit voor ons op als een bemoediging.

Jakobus 5:12: 'Maar vóór alles, mijn broeders, zweert niet, noch bij de hemel, noch bij de aarde, noch enige andere eed. Maar uw ja zij ja, en uw nee nee, opdat u niet onder het oordeel valt'.

In een huis waar God geëerd wordt, zouden familieleden niet beschadigd moeten worden door de tong! In zo'n huis zou aan medechristenen net zomin schade aangedaan moeten worden met de tong!

(Wordt vervolgd).

Timothy P Hadley sr.

Een opdracht

Johannes 20:21

Christus is opgestaan en is die avond voor de eerste keer in het midden van Zijn discipelen. De opdracht die Hij hun geeft, heeft nog niets aan waarde verloren. Hebben we er weleens goed bij stilgestaan dat werkelijke Christenen de plaats van Christus in deze wereld innemen? 2 Korinthe 5:20 zegt dat wij gezanten voor Christus zijn. Christus kwam in de wereld om de opdracht te vervullen die de Vader Hem gegeven had. Maar de door de Vader Gezondene werd niet gekend. Hij werd verworpen en stierf aan het kruis. En als de Heere dan opgestaan is en die avond in het midden van Zijn discipelen is, spreekt Hij deze merkwaardige woorden die ons allen tot gezondenen maakt in deze wereld: 'Zoals de Vader Mij gezonden heeft, zend Ik ook u'.

Hij werd gezonden in een boze wereld

De wereld is door Hem gemaakt, maar ze heeft Hem niet gekend. Bewust heeft ze de oren gesloten voor het getuigenis dat de Vader over de Zoon gaf (Joh. 12:29). Er had een donderslag plaatsgevonden, zei-

den ze. Als wij als gezondenen van Christus door deze wereld gaan, moeten we er ons niet over verwonderen dat onze boodschap vaak niet begrepen wordt en wij doorgaans niet gekend en gerespecteerd worden.

Hij is gezonden om de liefde van God te openbaren

Liefde voor een verloren wereld heeft de Vader bewogen Zijn Zoon te zenden en liefde voor de Gemeente drong de Zoon deze zending te volbrengen tot in de dood aan het kruis. En nu Hij afwezig is, hebben wij deze boodschap verder te dragen en het evangelie aan elk schepsel te prediken. 'Zoals de Vader Mij gezonden heeft, zend Ik ook u'. Is er liefde in onze harten voor het verlorene? Hebben we dezelfde beweegredenen voor ons dienen van God die Christus had toen Hij op aarde was? Worden we in ons dagelijkse werk, in onze handel en wandel er steeds bij bepaald dat we een zending te vervullen hebben?

Hij is gezonden om te dienen en Zijn leven te geven tot een losprijs voor velen (Mark. 10:45)

Over deze losprijs gesproken: hebt u door het geloof de hand al gelegd op dit gebrachte offer, zodat u in waarheid kunt zeggen dat Zijn bloed u gereinigd heeft van alle zonden? Zonder dit geloof is al ons dienen waardeloos. Eerst moet er vrede met God zijn en dan volgt de dienst. Eerst moeten we in de tegenwoordigheid van de Heere Jezus zijn en daarna volgt de opdracht: 'Zoals de Vader Mij gezonden heeft, zend Ik ook u'.

De Heere omgordde Zichzelf en verrichtte de meest nederige dienst aan de Zijnen. Zijn leven was 'dienen'. Zijn wij bereid dit te doen? Er is geen rijker leven denkbaar dan te treden in de voetstappen van een Meester, Die ons het volmaakte voorbeeld heeft gegeven in het dienen van anderen. Er zijn zoveel verloren zielen rondom ons! Er is zoveel leed, zoveel zorg en moeite!

De Heere is opgestaan. In het midden van Zijn discipelen openbaarde en openbaart Hij Zich. En dan geeft Hij ook vandaag nog de opdracht: 'Zo zend Ik ook u'. Dat is ons voorrecht en onze verantwoordelijkheid. Door woord en wandel mogen wij aan anderen laten zien Wie we toebehoren en Wie we dienen, in de voetstappen van de Meester. We zijn niet van de wereld, maar in de wereld en tot dienst bereid en dit omwille van Hem Die voor ons leed en stierf en ons op de avond van de opstandingsdag deze opdracht gaf.

PI. v/d Ster

Geeft ú Gods volk te drinken?

'Toen kwamen de herders en joegen hen weg, maar Mozes stond op, verloste hen en gaf hun kudde te drinken' (Ex. 2:17).

Het waren vreselijke herders die de dochters van de priester van Midian wegjoegen. Maar het is een illustratie van wat er in onze tijd vaak gebeurt. In plaats dat in de kracht van de Geest het Woord van God beschikbaar wordt gemaakt, verhinderen zelfzucht en wereldgelijkvormigheid de hongerige en dorstige ziel om datgene te verkrijgen wat nodig is voor geestelijke groei en ontwikkeling.

Vaak krijgen het ritueel, de emotie en een 'zo hebben we het altijd gedaan'-houding de overhand en wordt het Woord van God verdrongen. Maar hier was een man die zijn functie aan het paleis van de farao had opgegeven en zich vereenzelvigd had met Gods volk. In Gods werk is geen ruimte voor het 'ik'. Alles moet op het altaar worden gelegd! Gods belang is ons belang.

Zo was het voor Mozes. Door het geloof had hij Egypte verlaten, zo lezen we in Hebrreeën 11:27. Nu doet de gelegenheid zich voor om dienstbaar te zijn. De vrouwen kwamen naar de put om hun schapen

te drinken te geven, maar ze werden weggejaagd door de herders en Mozes schoot hun te hulp. Hij stond op, verlost hen en gaf hun kudde te drinken. We kunnen veel leren van dit handelen van Mozes. De mensen om ons heen, jong en oud, hebben hulp nodig bij het lezen en begrijpen van Gods Woord.

Deze dienst aan de Heere en Zijn volk houdt eenvoudig in dat het Woord van God beschikbaar wordt gemaakt. We weten dat het Gods Geest is Die leven geeft aan de hongerige ziel. Wat deed de Heere Jezus? Hij stond op, verlost en gaf de kudde te drinken. Zijn werk op aarde was volledig toegewijd aan de zaak van Zijn Vader, het helpen van de zieken, het genezen van de verlamden, ja, zelfs het levend maken van de doden en het voeden van de menigte. Maar toen, ‘op de laatste, de grote dag van het feest, stond Jezus en riep en zei: Als iemand dorst heeft, hij kome tot Mij en drinke!’ (Joh. 7:37). Zie daar: onze Helper en Voorziener. Het water dat Hij geeft, verzadigt de dorstige menselijke ziel. Hij is altijd bereid om ons dat water vrijelijk en om niet te geven en ons tot Zich te trekken. Hijzelf is Degene Die ons dient, dient met het Woord van God!

Klaas Rot

God in Christus

‘God [was] in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende’ (2 Kor. 5:19).

Wat ik het eerst zie in Christus, toen Hij op aarde was, is de volmaakte genade in Zijn omgang met mensen – niets dan goedheid bracht Hij hun in al hun nood. Het hart werd daardoor opgemonterd en bemoedigd. Hij voedde hen wanneer zij hongerig waren, genas hen wanneer ze ziek waren en wierp demonen uit. Er was ook kracht; het was Goddelijke kracht, die voorzag in hun behoeften. De goedheid

van God in Christus werd toegepast op de hopeloosheid en ellende waarin de mens zich bevond en in de mens was alleen de zonde en ellende waarop die goedheid werd toegepast. **Wanneer ik dus naar Christus op aarde kijk, zie ik God in deze nederige Mens.**

Laat mij stevig vasthouden aan dat eenvoudige feit, in een wereld van ellende en hopeloosheid en gezwoeg; God is in deze wereld gekomen en ik heb Hem gevonden. Ik heb Hem ontmoet. Door geloof, natuurlijk, maar toch, God was daar en ik heb Hem ontmoet. Ik weet wat Hij is en wat Hij voor mij is. Ik was een zondaar, net als de rest van de wereld, maar God was daar en Hij was enkel goedheid jegens mij. Ik heb Hem gevonden en weet wat Hij is, omdat Hij dat voor mij geweest is. Christus was op aarde, neergedaald voor al mijn nood en ik heb God in Hem ontmoet en ik ken Hem.

Ik was een walgelijk, ellendig schepsel en maakte me alleen maar druk om plezier of erger, maar ik ontmoette Hem en weet wat Hij is. Wanneer de ziel dit beseft, heeft ze een sleutel gekregen die elk slot in de eeuwigheid opent. 'God [was] in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende'. Hij is hier bij mij op aarde geweest, maar nu heb ik een ander probleem: dat ik niet geschikt ben om bij Hem in de hemel te zijn. Hier is zonde, hier is falen waarmee afgerekend moet worden en zonde kan niet naar de hemel gaan. Daarom moet ik nog een feit beseffen: ik ontdek dat deze gezegende Persoon, Die afgedaald is naar mijn situatie, voor mij tot zonde gemaakt is door het oordeel en de dood te ondergaan die ik had verdiend en dat Hij mijn zonden heeft gedragen.

J.N. Darby

**Wij bidden voor Christus:
Laat u met God verzoenen.
(2 Kor. 5:20)**

Als het nodig is ...

Ruim een eeuw geleden geschreven – nog steeds actueel

Een woord vooraf¹

Europa is in de vorige eeuw door twee zware wereldoorlogen getroffen. Dit jaar is het 75 jaar geleden dat er een eind kwam aan de Tweede Wereldoorlog. Veel oudere mensen zijn deze verschrikkelijke oorlog nog niet vergeten.

Daarna waren we getuige van een economisch wonder, dat wereldwijd ongeëvenaard is. Ons land is een welarend land geworden. Heeft deze ontwikkeling ook ons *geestelijk* welzijn bevorderd?

Deze vraag willen we niet uit de weg gaan. Bij het nadenken daarover kan ons een artikel met de titel 'Als het nodig is' helpen. Dit essay werd iets meer dan een eeuw geleden in een maandblad gepubliceerd. Dit artikel geeft ons een inkijkje in de ervaringen van veel gelovigen kort na de uitbraak van de Eerste Wereldoorlog. Toen al was men ervan overtuigd dat de 'geest van deze wereld en het verderf van Laodicéa' in de gelederen van de gelovigen binnengedrongen was.

Deze regels waren toen een oproep tot ernstig zelfonderzoek, berouw en inkeer. Of deze oproep aan actualiteit ingeboet heeft...?

¹ Bewerkt n.a.v. de Duitse heruitgave van 1995

Als het nodig is

Er wordt vandaag de dag veel gesproken en geschreven over het belang en de ernst van onze tijd. En terecht, want onze tijd is inderdaad belangrijk en ernstig. Wie van ons heeft ooit gedacht zoiets mee te moeten maken?

De mensen in het algemeen voelden zich zo goed op deze aarde bij de gedachte dat de rust nooit meer zo ernstig verstoord zou worden, en de gelovigen stelden zichzelf gerust met de gedachte dat de Heere Jezus zou komen en ons in veiligheid zou brengen *voordat* er grote veranderingen zouden optreden. Weliswaar zagen ze in dat de politieke omstandigheden een ingrijpende beslissing noodzakelijk maakten, dat er iets bijzonders voor de deur stond, maar vaak werd gedacht dat wij dit konden bezien vanuit het standpunt van iemand die er verder niet bij betrokken is. Wat hebben ze zich vergist; wat hebben *wij* ons vergist! Hoe ingrijpend was het wakker worden!

De mens zegt weliswaar dat deze verschrikkelijke beproeving met wiskundige zekerheid moest komen. Wij weten echter dat de Allerhoogste, Die over alle koningen van de aarde macht heeft, dit tot na de opname van de bruid had kunnen tegenhouden. Ook nu nog kan de Heere komen, voordat de oorlog ten einde is. **En wie van ons wenst niet van harte dat Hij vandaag nog komt?**

De Heere vertraagt de belofte niet ...
maar Hij heeft geduld met ons en wil
niet dat enigen verloren gaan, maar
dat allen tot bekering komen.

(2 Petr. 3:9 HSV)

Maar misschien wil de Heere wel dat wij de oorlog meemaken. En hoe zwaar de dagen nu ook mogen zijn, er staan ons nog zwaardere te wachten. Denk maar eens aan een gedeelte uit 1 Petrus 1:6, waar we lezen: ‘ook al wordt u nu voor een korte tijd – als het nodig is – bedroefd door allerlei verzoeken’ (HSV).

‘Voor een korte tijd bedroefd’ – ja, God zij dank duurt de beproeving maar een korte tijd vergeleken bij de voor ons liggende eeuwigheid. God Zelf meet ze af in Zijn wijsheid en barmhartigheid. **En wanneer zendt Hij ze? ‘Als het nodig is!’**

Begrijpen we wat dat zeggen wil? De tuchtigende hand van God rust op de aarde, op de volken om ons heen, op het Duitse volk, op ons, Zijn kinderen. En als Hij tuchtigt, is daarmee het bewijs geleverd dat het nodig is. Er is geen ander bewijs nodig. En inderdaad, waar is het Christendom gebleven?! In wat voor ernstig moreel verval is ons volk en land de afgelopen jaren terechtgekomen?! Ja, waar stonden wij als Christenen, die tot verheerlijking van God hier beneden bestemd zijn?!

Wat moeten we nu doen, als we onze God en Vader horen zeggen dat Hij ons alleen maar in beproeving brengt *als het nodig is*? We moeten ons voor Hem neerbuigen en de noodzaak van onze tuchtiging erkennen, vol schrik daarover dat zo’n grote beproeving blijkbaar nodig was voor ons. Hoe erg moet het wel niet met ons gesteld zijn, hoezeer moeten de geest van deze wereld en het verderf van Laodicéa wel niet in onze gelederen binnengedrongen zijn! O, wat moeten we onze Heiland, Die eens voor ons Zijn leven aflegde, bedroefd en Zijn heilige Naam onteerd hebben! Laten we allemaal van harte uitroepen: ‘Heere, geef mij meer licht over mezelf, over mijn wandel, over mijn gezindheid, over de beweegredenen van al mijn daden! Vergroot in mij de ware kennis van het kwaad en van Uw heiligheid!’

Wij als kinderen van God ervaren zonder twijfel de huidige beproeving tot onze beschaming, tot onze verootmoediging, tot noodzakelijke

genezing. Ernstige Christenen vroegen al lange tijd om een opleving in de Gemeente van Christus.

Zij zuchtten onder de enorme achteruitgang die overal voor de dag kwam en komt, in het verwerklijken van al het heilige en kostbare wat God aan de gelovigen geschonken heeft, maar wat helaas zo vaak alleen maar met het verstand begrepen werd. Ze smeekten om genezing van egoïsme en oppervlakkigheid, om verdieping van de Godvrezendheid in het hart.

We hebben genezing
nodig van egoïsme en
oppervlakkigheid

Maar het was alsof al hun geroep ongehoord wegstierf. Ze wachtten op antwoord, maar er kwam geen antwoord. Weliswaar greep God in het leven van sommigen op een ernstige manier in, om het hart weer naar de praktische levensgemeenschap met Hem terug te leiden. Maar zelfs zo waren Zijn inspanningen vaak tevergeefs. En zoals het in de ene plaats was, was het bijna overal. Wereldsgezindheid en gebrek aan ernst en trouw deden zich gelden! Sommige Christenen die dit wél inzagen, wilden al bijna alle hoop opgeven.

En toen verscheen de Heere met een geweldige roepstem op het toneel. Allen horen nu Zijn stem. Hij is gekomen om door de huidige stormen, vernedering, verbrokenheid, bekering en genezing aan te zetten tot een hernieuwde toewijding van Zijn verlostten.

Deze grote, zware tuchtiging was nodig om het vele smeken te kunnen verhoren. Laten we Hem er daarom voor danken, hoe zwaar en pijnlijk deze weg ook is! Hij geeft ons niet over aan onszelf; Hij laat ook geen middel onbeproefd om ons te dienen, te helpen en te stimuleren. **Wat een genade dat wij in de stormen Zijn stem mogen horen!**

Daarom willen we, ondanks alles, ook niet wanhopen, maar alles in de goede en trouwe handen leggen van Hem Die genooddaakt was om deze meest verschrikkelijke van alle oorlogen te zenden.

Misschien was het de enige weg die nog over was om dichterbij de mensen te kunnen komen, tot redding en zegen van hun zielen. Wie zou de tranen en zuchten kunnen tellen voor alle verloren zonen en dochters die al tot de genadetroon opgestegen zijn?! Wie kent al die vreselijke boeien waarmee satan hen gebonden hield, boeien die in deze laatste tijden verschrikkelijker en gevaarlijker zijn dan ooit tevoren? Misschien had God bij veel harten al van alles geprobeerd en bleef als laatste genademiddel alleen nog maar deze oorlog over. Hoe heerlijk dat ook deze uitspraak, *'als het nodig is'*, twee kanten heeft: aan de ene kant licht, aan de andere kant liefde.

God spreekt in deze ernstige tijd echter niet alleen in het algemeen, maar in het bijzonder tot ieder afzonderlijk. Mijn beste gelovige lezer! Hebt u daarom wel eens gevraagd: Heere, wat hebt U mij te zeggen? Hebt u uw leven al in het licht van de eeuwigheid beoordeeld? Zijn in uw hart nu werkelijk 'gebaande wegen' voor de Heere? Hebt u gebroken, totaal gebroken, met slechte gewoontes, onreine neigingen enz.? Hebt u het 'oude zuurdeeg' grondig uit uw leven weggedaan? Zo niet, dan was voor u deze oorlog bijzonder nodig. En als er leven uit God in u is, dan moet u voelen dat verbrokenheid en vernedering voor u gepast zijn. O, wat een kostelijke vrucht zal er uit dit tranenzaad opgaan, als alle gelovigen de voor hen passende plaats voor God zouden innemen, en dat ieder persoonlijk!

Hoe nodig de beproeving was, daarover zijn geestelijke Christenen het eens. Een bejaarde dienstknecht van de Heere schrijft: 'De Heere is aan het werk om ons allemaal te bewaren voor het gevaar van dode kennis en ons nederig te maken, opdat wij leren het Woord te doen, uit te leven en te verwerklijken. Hij wil het gevaar uit de weg ruimen dat men te veel de Bijbelse heiliging veracht uit angst voor een on-Bijbelse, vleselijke heiliging. Om dit gevaar te overwinnen, is een diepingrijpende verandering bij meerdere broeders en zusters nodig'.

Een ander drukt zich als volgt uit: 'God spreekt door deze verschrikkelijke oorlog ernstig en indringend tot allen, vooral tot ons als gelovigen. Hij *kon* niet anders. Met grote bezorgdheid keken de Godvrezende mensen naar de toekomst met het oog op het verval om hen heen. Ach! Er liggen dagen achter ons waarin niet alleen de brede lagen van het volk hun oren van de waarheid afgekeerd hebben naar de fabels toe, maar ook zij die belijden het zout van de aarde te zijn.

De waarheid van onze hemelse roeping en van onze plaats in Christus heeft bij velen haar waarde verloren. Het onderzoeken van Gods Woord heeft men in verontrustende mate nagelaten. In plaats van het Levensboek bestudeerde men de kranten en voedde zijn innerlijke leven met waardeloze verhalen. Om van de afschuwelijke mode bij de vrouwen nog maar niet te spreken, die ook onder de zusters ingang gevonden heeft. Wat helpt het ons om te zeggen: 'Wij hebben de waarheid', of: 'Hier is de waarheid', als Godvrezendheid en nederigheid ontbreken?... Moet men dan verbaasd zijn, als God Zijn hand moest opheffing om te tuchtigen? De Heere verwacht van de Zijnen de diepste zelfvernederig. 'Wie veel gegeven is, van hem zal ook veel geëist worden'. **Maar ondanks alles is onze God een genadige God. Hij heeft Zijn arm niet geheven om te verwoesten, maar tot reiniging en herstel'.**

Een derde drukt klagend uit: 'Hoe heeft de broederliefde zo uit ons midden kunnen verdwijnen! Wat weinig heeft men voor elkaar gezorgd! Wat was de voorbede voor elkaar toch zwak, wat waren de gezamenlijke gebeden vaak arm en krachteloos!

Wat hebben we elkaar weinig geholpen met de aardse zowel als met de geestelijke gaven die de Heere ons geschonken heeft! Wat was er weinig aansporing tot liefde en goede werken te vinden! Hoeveel gelovigen hebben niet het samenkomen verzuimd! Hoe weinig broeders en zusters hebben de persoonlijke gemeenschap met de Heere onderhouden! Ja, hoezeer hing de ene ziel aan het geld, de andere aan mooie kleren, de volgende aan het huishouden, en weer

een ander aan zakendoen! De aardse dingen namen ons veel meer in beslag dan goed was. We dachten, oordeelden en handelden net als de wereld. Ontevreden en vaak zelfs ondankbaar voor eten en drinken, kleding, onderdak, werk, gezondheid beschouwden we zoveel heerlijke gaven van God als vanzelfsprekend’.

We kunnen op dit alles alleen maar ja en amen zeggen en moeten eraan toevoegen: waarvoor deze tijden van nood nodig zijn, kunnen we grotendeels nog niet beoordelen. En hoezeer ze nodig waren, dat zullen we pas in de toekomst kunnen begrijpen, als alle raadsels opgelost en vragen beantwoord zijn. Maar we zouden geen kinderen van God zijn als we niet nu al de druk van Gods vingers zouden voelen op heel wat wonden. We kunnen wel met de weduwe van Zarfath in 1 Koningen 17 zeggen: ‘U bent bij mij gekomen om mijn ongerechtigheid in herinnering te brengen’.

Wat een zegen als wij de reden van de ernstige boodschap van God zien en ons van harte verootmoedigen! We hebben door genade veel inzicht ontvangen in de gedachten en raadsbesluiten van God.

Maar...

hoe verhoudt ons hart, ons praktische leven zich daarmee?

Hoe was en is ons gedrag in het gezin?

Hoe tegenover de burenen?

Volgens welke principes doen we onze zaken?

Allemaal belangrijke vragen!

Hebben de kinderen van de wereld die met ons in aanraking kwamen, uit ons gedrag, uit de zichtbare principes, de conclusie kunnen trekken dat wij discipelen van de Heere Jezus zijn die niet aan zichzelf denken, maar aan het welzijn van andere mensen, en die de verheerlijking van de Vader nastreven? Hoe treurig is het als men over een Christen hoort zeggen: ‘Dat is een verstandig mens! Die weet precies wat hij doet en begrijpt hoe hij uit alles voordeel kan halen’. Nee toch! We hebben een heerlijke, *hemelse* roeping en willen navolgers van de verachte Nazarener zijn; maar hoe hebben we ons

gedragen? O, het is zeer, zeer ernstig – God moest ons wel tuchtigen en was genoodzaakt deze beproeving over ons te laten komen.

Als we ten slotte kijken naar de versplintering onder de ware Christenen, naar de onenigheid en veelal wederzijdse vijandigheid, dan moeten we weer met schaamte toegeven: ook vanwege deze dingen was de ellende nodig. Zullen wij anderen veroordelen? Nee, we moeten over onszelf nadenken en de Heere om genade smeken, zodat we ons falen oprecht belijden. Misschien nemen we op bepaalde punten niet de juiste plaats in tegenover onze broeders en zusters; misschien hebben we naar Gods oordeel veel meer gefaald dan we over het algemeen denken. Moge de Heere in Zijn genade en op Zijn manier ogen openen waar dat nodig is! Mogen wij ook in dit opzicht Zijn stem herkennen!

De apostel Johannes geeft de gelovigen aan het eind van zijn eerste Brief een woord mee op de weg, roept het hun in zekere zin luid achterna, opdat ze het niet zouden vergeten, en dat is: ‘Kinderen, wees op uw hoede voor de afgoden’. Ik geloof dat we helemaal niet weten hoezeer we nalatig zijn geweest in het waakzaam zijn ten opzichte van de afgoden. Wie zou al die huisafgoden kunnen opsommen, die voor het grootste deel verborgen zijn en door anderen niet of maar gedeeltelijk gezien worden?

We hebben er hierboven al een paar genoemd: geld en bezit, huis, de zaak, comfortabel leven, eigenwil, hoogmoed, zelfingenomenheid, eer van mensen enz. Steeds is het iets waarvan het eigen ik profiteert; daarom is het eigen ik wel de grootste huisafgod. Wat moeten we doen? Wat Jakob in Genesis 35:2 deed. Hij riep zijn hele huis toe:

*‘Doe de vreemde goden
die in uw midden zijn, van u weg.
Reinig u en verwissel uw kleren’.*

(Botschafters des Heils in Christo, 1915)

Hartenfolder 'Zwart of wit?'

De oude bekende 'hartenfolder' in een nieuw jasje, prachtig vormgegeven, iets groter formaat (A7). Een heel geschikte flyer om uit te delen; 8 pagina's.

Prijs per 10 stuks: € 1,20

'Ik heb u liefgehad'!

Stof tot nadenken uit de twaalf 'kleine profeten'

Auteur: André Cuendet

'Ik heb u liefgehad', zegt de Heere. Dat was de reden waarom God steeds weer profeten met een boodschap naar Zijn volk gezonden heeft.

Bij de profetie in de Bijbel gaat het om de toekomstplannen van God met de wereld. Daarbij neemt Zijn aardse volk Israël een centrale plaats in. Maar Israël heeft net als alle andere mensen gefaald. Hoe zullen dan Gods doelen met de wereld, ja met Zijn schepping, bereikt worden? Heeft de binnengedrongen zonde alles verijdeld? Nee! Het is God zij dank niet hopeloos.

De twaalf profeten aan het eind van het Oude Testament geven ons waardevolle lessen over die toekomstige tijd, maar ze bevatten ook praktische toepassingen voor ons leven als Christenen. Laten we ze serieus nemen!

Gebonden boek (hb.), formaat A5, inhoud 188 pagina's.

Bestelcode: 4347

Prijs: € 13,95

Mist u de preken en opbouwende toespraken vanuit **Gods Woord?**

Beluister één van de vele MP3-bestanden op

<https://www.debijbelvoorjou.nl/bijbellezingen-mp3/>

Of bekijk een video-opname op het youtube-kanaal **deBijbelvoorjou**

(open youtube.nl en vul in de zoekfunctie in: **debijbelvoorjou**).

Nadenkertje

Slag om Arnhem

Op 17 september 1944 dreunt in de vroege ochtend de grootste luchtlandingsvloot uit de geschiedenis van de mensheid over Het Kanaal, op weg naar het doel 'Arnhem'. Meer dan 2020 vliegtuigen met 20.000 man luchtlandingstroepen aan boord verduisteren de lucht.

Kort daarna begint bij Arnhem de ontzagwekkende luchtlanding. Zware transportvliegtuigen openen hun luiken om hun lading aan mensen en materiaal uit te spuwen. Wolken parachutes ontplooien zich. Elders, bij de grenzen van België en Nederland, vertrekt een onafzienbare kolonne geallieerde voertuigen voor een doorstoot in noordoostelijke richting. 'Operatie Market Garden', ontworpen door veldmaarschalk Montgomery, herdenken we nu ruim vijfenzeventig jaar na dato.

Beste lezer, er is eigenlijk nog iets veel belangrijkers om te herdenken of om bij stil te staan. Bijna 2000 jaar geleden is de Heere Jezus Christus aan het kruis van Golgotha gestorven voor onze zonden. Hij verlost ieder die in Hem gelooft.

Europa is vijfenzeventig jaar geleden bevrijd. Maar de Heere Jezus wil u nu bevrijden van zonden en schuld. Kom tot Hem met uw zonden. Hij wil ze vergeven en u redden.